

1. Er gebeurt hier nooit wat!

‘Zou het leven altijd zo saai blijven? Er gebeurt hier nooit wat!’ Caspar Olijve zucht overdreven terwijl hij zijn schaaltje yoghurt leeg lepelt.

‘Gebeurt hier nooit wat?’ reageert zijn moeder verontwaardigd. ‘Wie heeft er voor gezorgd dat het eten op tafel staat? Wie wast je kleren? En wie werkt hier keihard, zodat jij en je broer en zusjes niets tekort komen?’

‘Dat bedoel ik niet’, zegt Caspar vlug, ‘en dat weet u best! Ik weet heus wel dat u en papa heel hard werken. Maar er gebeurt hier nooit iets spannends.’

‘Gelukkig niet’, vindt zijn zus Annelien. ‘Ik moet er niet aan denken dat er hier wordt ingebroken, of het huis in brand vliegt ...’

‘Doe niet zo eng!’ schrikt mama.

‘Je bent zeker jaloers op Luuk en Carmen’, zegt Caspars oudere broer Wilco.

Caspar krijgt een rood hoofd en geeft geen antwoord, want Wilco slaat de spijker op zijn kop.

‘Net alsof ontvoerd worden zo’n pretje is!’ zegt mama.¹

‘Als dat jou zou overkomen, Caspar, zat je vast constant te huilen’, plaagt Wilco.

‘Ik weet zeker dat Luuk dat avontuur veel liever niet beleefd had’, zegt mama.

‘Ik zie er de lol net zomin van in’, zegt Annelien. ‘En ik moet

1 Zie: *Foute wissel*.

er ook niet aan denken om opgesloten te worden in een apenkooi, zoals Thijs en Eline.²

‘Ik vind het anders wel bij je passen’, reageert Wilco met een effen gezicht.

‘Wilco!’ Aan de toon kan Wilco horen dat mama zijn opmerking helemaal niet leuk vindt.

‘Grapje’, zegt hij daarom vlug.

‘Dit jaar hebben er al vier kinderen van mijn klas in de krant gestaan’, zegt Caspar. ‘Eerst Thijs en Eline en daarna Luuk en Carmen. Ik zou het best leuk vinden om ook een keertje in de krant te komen.’

‘O, maar jij staat vandaag in de krant!’ zegt papa.

‘Ik? Daar geloof ik niets van!’

‘Toch is het zo!’ zegt papa. ‘Ik zal het je straks, als we klaar zijn met eten, laten zien.’

‘Ouwe grap, papa’, lacht Wilco.

‘Hoezo, ouwe grap?’ doet papa onnozel.

‘Er staat natuurlijk in de krant dat ons dorp zo veel inwoners heeft, of zoiets’, zegt Wilco.

‘Hoe weet jij dat?’ wil Caspar weten.

‘Zoals ik al zei, is dat een oude grap. Laatst vond ik op zolder tussen papa’s oude boeken een Kameleon. Daar stond het in.’

‘Toch knap van me dat ik hem heb onthouden’, lacht papa.

‘Ja hoor’, zegt mama. ‘Hopelijk heb je ook alle dingen die echt belangrijk zijn onthouden.’

Caspar zucht diep, maar houdt verder wijselijk zijn mond.

2 Zie: *Verzin iets beters*.

Wilco heeft gelijk: diep in zijn hart is hij jaloers op Luuk en Carmen. Niet alleen omdat ze in de krant hebben gestaan, maar vooral omdat ze sindsdien onafscheidelijk zijn. Zelf heeft hij stiekem een oogje op een meisje uit zijn klas, maar hij weet bijna zeker dat zij niets met hem wil. Marith maakt altijd dat ze weggemt als hij een praatje met haar wil maken. En als ze samen een opdracht moeten maken – wat bijna nooit gebeurt – beantwoordt ze zijn vragen zo kort mogelijk. Nee, tussen hem en Marith zal het wel nooit wat worden.

Caspar schrikt op uit zijn sombere overpeinzingen als Annelien vraagt: ‘Gaan jullie maandag of dinsdag op kamp?’

‘Woensdag pas. En we komen vrijdag weer terug.’

‘Dat is volgens mij lang genoeg’, lacht mama. ‘Langer houden jullie het toch niet vol!’

‘Poe!’ zegt Caspar. ‘Ik kan best een paar dagen zonder jullie, hoor!’

‘Dat weet ik’, zegt mama, terwijl ze hem over zijn haar strijkt. Nijdig trekt Caspar zijn hoofd weg. Straks zit zijn haar voor geen meter meer! Het kost hem iedere morgen heel wat moeite en gel om het in het gareel te krijgen.

‘Maar ik denk toch dat je blij bent als je weer thuis bent’, vervolgt mama. ‘Van slapen komt die twee nachten waarschijnlijk maar weinig. Wilco en Annelien waren allebei bekaf toen zij terugkwamen van hun kamp in groep 8.’

‘Dat is zo!’ Caspars ogen beginnen te glinsteren. ‘We hebben een heleboel leuke dingen bedacht voor het kamp.’

‘Ik hoop dat meester Hiddema jullie wilde plannen kan waarderen’, zegt papa.

Caspar haalt zijn schouders op.

‘We hebben maar één keer een kamp’, zegt hij. ‘En als ik de verhalen van Annelien en Wilco moet geloven, hebben hun klassen er indertijd ook één groot feest van gemaakt.’

‘Daarvoor ga je op kamp’, vindt Wilco. ‘Anders kan je maar beter thuis blijven.’

‘Wie gaan er nog meer mee, behalve meester Hiddema?’ vraagt Annelien.

‘Zuurtje ...’

‘Juf Zuurmans’, onderbreekt moeder hem, hoewel er een glimlach om haar lippen speelt. ‘Ik wil niet dat je haar zo noemt, Caspar! Dat weet je best!’

Caspar haalt zijn schouders op.

‘Wie heet er nou Zuurmans?’ zegt hij. ‘Trouwens, ik vind het helemaal geen scheldnaam, want ik ben dol op zuurtjes.’

‘Je kunt haar er prima bij hebben’, valt Wilco hem bij. ‘Ze doet haar naam helemaal geen eer aan. Ze is ook met ons mee geweest en we hebben toen erg met haar gelachen.’

‘En alle kleuters zijn dol op haar’, weet Annelien. ‘Wie gaan er verder mee?’

‘Een paar ouders’, zegt Caspar vaag. ‘De rest van de meesters en juffen moet gewoon lesgeven.’

‘Ik zou de komende dagen maar op tijd naar bed gaan’, raadt papa hem aan. ‘Anders houd je het vast niet vol.’

‘Dat zal wel loslopen.’

‘Zullen we zaterdag een eind gaan fietsen?’ biedt Wilco aan.

‘Dan kun je oefenen voor woensdag.’

‘Alsjeblieft niet’, schrikt Caspar. ‘Ik ken dat fietsen van jou! Jij

rijdt zo hard dat ik je toch niet kan bijhouden.'

'Dat leer je wel als je iedere dag een kilometer of tien moet fietsen om op school te komen', lacht Wilco. 'Nog een paar maanden, dan moet jij er ook aan geloven.'

'Ik verheug me er echt op, maar niet heus', lacht Caspar zuur.

Later die avond, voordat hij aan zijn huiswerk begint, kantelt Caspar het raam van zijn slaapkamer zo ver open dat hij gemakkelijk naar buiten kan kijken. Tussen de huizen door kan hij het dak van de school net zien. De komende maanden wordt alles anders. In het dorp waar hij woont zijn alleen basisscholen. De middelbare school staat in de stad een kilometer of zes verderop. Omdat de school helemaal aan de andere kant van de stad staat, moet hij na de zomervakantie iedere dag achttien kilometer fietsen. Wat dat betreft heeft Wilco gelijk. Oefenen is voor hem geen overbodige luxe.

Ik ben bang dat ik woensdag nog zadelpijn heb als ik zaterdag een eind met Wilco zou gaan fietsen, grinnikt Caspar bij zichzelf. Ik ben benieuwd hoe dat woensdag zal gaan. Ik weet zeker dat een heleboel van mijn klasgenoten nooit eerder dertig kilometer heeft gefietst. Eén troost, Hiddema kennende houdt hij daar rekening mee. Anders is hij de enige die niet gebroken in Schoonoord aankomt.

Caspar gaat achter zijn bureautje zitten en slaat met tegenzin zijn aardrijkskundeboek open. Echt iets voor Hiddema om morgen een proefwerk te geven. Dat slaat eigenlijk nergens op. Net als hij, weten al zijn klasgenoten allang naar welke school ze na de basisschool gaan.

Thijs, de slimste jongen uit zijn klas, gaat naar de brugklas van het atheneum, net als Eline, de dochter van de dominee. Thijs en Eline lijken wat karakter betreft totaal niet op elkaar, maar dankzij een werkstuk over dierproeven, waarbij ze een bijzonder avontuur hebben beleefd, zijn ze nu vrienden.³

Het kan dus wel, mijmert Caspar. Marith en ik lijken helemaal niet op elkaar, maar dat wil nog niet zeggen dat we niet bij elkaar passen. Maar waarom houdt Marith zich dan op een afstand? Diep in zijn hart weet Caspar heel goed waar bij Marith de schoen wringt. Ergens vindt ze hem wel leuk, maar ze vindt dat hij een te grote mond heeft.

Net of ik daar wat aan kan doen! denkt Caspar. Stel dat Marith en ik samen een avontuur beleven, zou ze dan verliefd op me worden? Er is maar één manier om daar achter te komen. Helaas beleef je geen avonturen op commando. Ik kan moeilijk een advertentie in de krant zetten: 'Gezocht: boeven die ervoor willen zorgen dat ik een avontuur beleef.' Caspar schiet in de lach. Het idee alleen al.

Kon ik haar maar op de een of andere heldhaftige manier redden, fantaseert hij verder. Bijvoorbeeld door haar uit het kanaal te redden, waar ze met haar fiets is ingereden, omdat ze moest uitwijken voor een auto. Terwijl hij dat denkt, schudt hij zijn hoofd. Marith kan veel beter zwemmen dan hij en is vast al weer op de kant geklauterd voordat hij kans heeft gezien in het water te springen. Hij moet iets beters verzinnen. Als hij 'iets' met Marith wil, moet dat voor de vakantie gebeuren,

3 Zie: *Verzin iets beters*

dat is hem wel duidelijk. Marith gaat weliswaar na de zomervakantie naar dezelfde school als hij, maar de kans dat ze bij elkaar in de klas komen, is niet zo heel groot. Onlangs zijn ze met groep 8 een middag op die school wezen kijken. De leerkracht die hen toen rondleidde, vertelde dat er volgend jaar zes of zeven eerste klassen zouden zijn. Bij de samenstelling daarvan werd vooral rekening gehouden met het niveau van de leerlingen en pas daarna werd gekeken op welke basis-school ze hadden gezeten.

En aangezien Marith een hoger niveau heeft dan hij ...

Nijdig klapt Caspar zijn topografieboek dicht. Hij schopt zijn schoenen uit en gaat languit op zijn bed liggen.

Wist ik maar een manier, denkt hij, want één ding staat vast: Marith is het leukste meisje van de wereld.